

besiddere, som have deres Lodder længst borte, en forøget Byrde ved Veiens Standfættelse og Vedligeholdelse. — Fleertallet anseer en saadan Tilføining for overflødig og finder det uhensigtsmæssigt at lægge noget hderligere Baand paa vedkommende Autoritets Skjøn i et givet Tilfælde.

Af Udkastets § 3 er det første Afsnit optaget i den af os foreslaaede nye § 2. — Hvad angaaer det andet Afsnit af Paragrafen, hvorefter Sogneforstanderskabets Kjendelse paa derom gjort Forlangende skal underkastes en Revision efter 5 Aars Forløb, da bemærke vi, at en saadan Revision ikke synes at være berettiget, med mindre de faktiske Forhold i Henseende til Veiens Benyttelse i Mellemtiden bevislig have forandret sig, f. Ex. naar et Teglværk nedlægges eller en Hedestrækning opbyrdes; — men er en saadan Forandring virkelig indtraadt, da er det ogsaa billigt, at en Revision tilstedes, ikke blot naar Afgjørelsen er truffen af Forstanderskabet, men ogsaa naar Sagen paa sit tidligere Standpunkt var bleven paakjendt i en høiere Instants. Den her omhandlede Bestemmelse flyttes derfor rettest ned efter § 4. Forøvrigt bemærkes, at naar Sagen paa sit tidligere Standpunkt er paakjendt i høiere Instants, kan det ikke heraf blive Følgen, at den, naar den paa Grund af indtraadte Forandringer paany tages under Paakjendelse, strax skulde henvises til Afgjørelse ved samme høiere Instants, hvor den tidligere er paakjendt. — Om der bevislig er indtraadt Forandringer i de faktiske Forhold, maa afgjøres af den Myndighed, der forøvrigt paakjender Sagen, efter Udvalgets Mening altsaa af Sogneforstanderskabet. — Indskrænkes Tilstedeligheden af en Revision til de Tilfælde, hvor Forandringer ere indtraadte, vil man paa den anden Side kunne indskrænke det i Udkastet angivne Tidsrum af 5 Aar til 3 Aar.

Ved Udkastets § 4 have vi kun at foreslaae nogle Redaktionsændringer.

Et Mindretal (Zohansen) kan ikke antage det for rigtigt at lade de i denne Lov fremkommende Spørgsmaal undergive Paakjendelse

af Landvæsenkommissioner og Overlandvæsenkommissioner, forbi Spørgsmaalets Afgjørelse af dem efter deres Bestaffenhed vil medføre en unødvendig Vidtløftighed og en uforholdsmæssig stor Bekostning, ligesom ogsaa Velsagers Behandling hidtil har ligget udenfor Landvæsenkommissionernes Behandling. — Derksom man ikke vil indskrænke de paagjældende Sagers Afgjørelse til Sogneforstanderskaberne alene, vil det formeentlig være rigtigere og hensigtsmæssigere at lade dem gaae derfra til Amtsraadene, som Sogneforstanderskabernes naturlige Overautoritet.

Udvalgets Fleertal erkjender vel, at der tales en Deel for Mindretallets Forslag, ligesom det ogsaa selv havde under Forhandlingerne tænkt paa at gaae den samme Vej. Det troer imidlertid dog at maatte holde paa Landvæsenkommissionen som Overinstants, da de i Lovudkastet omhandlede Velsager have en privatretlig Karakter, og der til deres Afgjørelse saaledes kræves en Autoritet, der, som Landvæsenkommissionen, førstilt er valgt til ved sit Syn og Skjøn at afgjøre mange Slags Eieendomsretter paa Landet, medens Amtsraadet er valgt med ganske andre Formaal for D. Desuden vilde Amtsraadets Medlemmer bebyrdes overordentlig med Reiser, eftersom Mynder paa Aastedet vilde være absolut nødvendige. Hvad endelig Bekostningernes Uforholdsmæssighed angaaer, da vil Forskjellen kun være selve Diæterne til Medlemmerne af Landvæsenkommissionen, og denne Forbyrdelse er maalket endog ganske hensigtsmæssig til at forhindre en letsindig og unødvendig Appel, hvorved Sogneforstanderskabets Ansvar og Autoritet er ubst for at forringes.

Ved Udkastets § 5 (efter Udvalgets Forslag § 6) bemærkes det deels, at det ofte kan være tilstrækkeligt og hensigtsmæssigt, at der kun vælges een Mand til at paasee Veiens Standfættelse, deels at det skjønnes at være den meest praktiske Maade til at fremtvinge Veiens forsvarlige Vedligeholdelse, naar det paalægges Sogneforstanderskabet at lade det forsmte Arbeide udføre for Vedkommendes Regning og derefter lade Beløbet inddrive hos ham ved Udpantning.